

РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. И. ПЕНОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110209024 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „XXXXXX“ ЕООД, ЕИК XXXX, със седалище и адрес на управление в гр. XXXXXXXXXXXXXXXX, представлявано от XXX – управител, чрез адв.И. Т., срещу Наказателно постановление № 23-2300268/12.06.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на дружеството – жалбоподател на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 1500,00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), вр. чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ (Обн.ДВ, бр.15/06г.).

В жалбата се сочи, че атакуваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, издадено при неспазване на съдопроизводствените правила и нарушаване на материалния закон. В подкрепа на изложеното се поддържа на първо място, че наказателното постановление е издадено при погрешна квалификация на твърдяното

нарушение, в която връзка се излага, че за да бъде осъществен вмененият санкционен състав, с виновно бездействие „XXXXXX“ ЕООД е следвало да не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, а същността на застраховката по принцип и в частност процесната такава е да се изплати застрахователно обезщетение при настъпване на определено застрахователно събитие, представляващо покрит от съответната застраховка риск. Предвид изложеното се счита, че изпълнението или неизпълнението на задължението за сключване на застраховка „трудова злополука“ от страна на работодателя действително засяга правната сфера на работниците и служителите, но естеството на това неизпълнено задължение не се отразява на вмененото му от закона задължение по осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Освен това, констатираното в АУАН нарушение по Наредба за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска "Трудова злополука" не би могло да се санкционира с приложената от наказващия орган санкционна норма на чл. 413, ал. 2 КТ, предвид обстоятелството, че самата Наредба не съдържа санкционни норми за евентуални нарушения на нейните разпоредби.

На следващо място се поддържа, че административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като не е анализирал и взел предвид всички релевантни факти, доказателства, възражения и обстоятелства, преди да достигне до крайните си изводи за налагане на административно наказание, в това число – не е взето предвид и обсъдено депозираното възражение срещу издадения АУАН, както и обстоятелството, че още същия ден след направената проверка от инспекторите по труда, „XXXXXX“ ЕООД е сключил застрахователна полица № 109E0000005590/25.04.2023 г. за застраховка „трудова злополука“, с което в качеството си на работодател и застраховащ е осигурил на Г.К., в качеството му на работник и застраховано лице, покритие за риска „трудова злополука“, предвид по-високия от средния за страната коефициент на трудов травматизъм. Аргументира се наличие на предпоставките за приложение разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ.

По посочените съображения се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв.Т., с доказателства за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество процесуалният представител поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли наказателното постановление да бъде отменено, а при условията на евентуалност – размерът на наложената имуществена санкция да бъде намален с приложение на привилегирования състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Претендират се сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юр.К.Найденова, с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. Последната, в дадения ход по същество, моли атакуваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Депозираната жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Софийски районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира следното:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 25.04.2023 г. св. Ц. И. К. – главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, заедно с колегата си Б.Т., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство и осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на място в обект: Строеж на Вилни сгради в ПИ 04234.6928.3457, УПИ XVIII-XXXXXXXXXX кв. 2 по плана на м. „В.З. Калфин дол- Симеоново- 1 част“, СО р-н П., гр. София“, изпълняван от „XXXXX“ ЕООД, в качеството му на строител, съгласно Договор от 10.07.2022 г., сключен с „В.Б.“ ООД – възложител.

При проверката на място в горепосочения обект да полага труд за дружеството „XXXXX“ ЕООД било заварено лицето Г.Н.К., ЕГН *****, заемащ длъжността „кофражист“, съгласно трудов договор №

00030/28.06.2022 г.

С призовка по чл. 45, ал. 1 от АПК от дружеството „XXXXXX“ ЕООД била изисквана сключена застраховка за риск „трудова злополука“ на работниците и служителите, включително за Г.Н.К., актуална към датата на проверката.

Проверката продължила по документи в сградата на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ на 28.04.2023 г., при която се установило, че за лицето Г.Н.К., ЕГН *****, заемащ длъжността „кофражист“ в дружеството „XXXXXX“ ЕООД, няма сключена задължителна застраховка за риска "трудова злополука". Тази застраховка била задължителна за всички работници и служители, които извършвали работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм равен или по – висок от средния за страната. За дейността на „XXXXXX" ЕООД, ЕИК XXXX, с код на икономическа дейност 4120 – строителство на сгради, коефициентът за трудов травматизъм по КИД за прилагане през 2023 г., съгласно Заповед № РД-06-44 от 22.11.2022 г. за определяне коефициент на трудов травматизъм за прилагане през 2023 г. на Министъра на труда и социалната политика бил 1.48, при среден коефициент за трудов травматизъм за страната 0.64.

В хода на проверката била представена застрахователна полица с дата на издаване 25.04.2023 г. и начало на застрахователното покритие 00:00 часа на 26.04.2023 г., за която контролните органи приели, че е сключена след посещението им в строителния обект.

Резултатите от проверката били обективирани в протокол за извършена проверка № ПР2315409/28.04.2023 г., препис от който бил връчен срещу подпис на представител на дружеството „XXXXXX" ЕООД, ЕИК XXXX.

За констатираното нарушение св. Ц. И. К. съставила АУАН № 23 - 2300268/28.04.2023 г. срещу „XXXXXX“ ЕООД, ЕИК XXXX, за извършено административно нарушение по чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), вр. чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите на риска "трудова злополука".

АУАН бил предявен на представител на дружеството – работодател, който след като се запознал със съдържанието му го подписал без конкретни възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН постъпили писмени възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № 23-2300268/12.06.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което и при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на дружеството жалбоподател на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 1500,00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), вр. чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите на риска "трудова злополука".

НП било връчено на представител на въззивника на 19.06.2023 г., който в законоустановения срок подал жалба срещу последното, въз основа на която е инициатирано и настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетеля-актосъставител Ц. И. К., призовка на основание чл. 45, ал. 1 АПК, идентификационна карта, протокол за извършена проверка № ПР2315409/28.04.2023 г., АУАН № 23 – 2300268/28.04.2023 г., декларация от Г.Н.К.; Договор от 10.07.2022 г., сключен между „В.Б.“ ООД и „XXXXXX“ ЕООД, Споразумение за съвместни мерки по осигуряване опазването на околната среда, здраве и безопасност при работа и противопожарна охрана при едновременна работа на обект „Вилни сгради в ПИ 04234.6928.3457, УПИ XVIII-XXXXXXXXXXXX кв. 2 по плана на м. „В.З. Калфин дол- Симеоново- 1 част“, СО р-н П., гр. София“, трудов договор № 00030/28.06.2022 г., сключен между „XXXXXX“ ЕООД и Г.Н.К., застрахователна полица за застраховка "трудова злополука" № 109E0000005590, заповед за застраховане на служителите на „XXXXXX“ ЕООД, Заповед № РД-06-44 от 22.11.2022 г., издадена от Министъра на труда и социалната политика за определяне на коефициент за трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2023 г., длъжностна характеристика на длъжността „кофражист“, възражение вх.№ 23059269 от 05.05.2023 г. срещу АУАН, Заповед № 3-0863/17.10.2022 г. на Изпълнителния

директор на ИА“ГИТ“, Заповед № ЧР-43/30.01.2023 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“, Заповед № ЧР-750/18.05.2017 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“, длъжностни характеристики.

При проведения непосредствен разпит на свидетеля-актосъставител Ц. И. К. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля Ц. К. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същата като актосъставител е възприела възпроизведените от нея в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията ѝ и ги кредитира изцяло. Последните са съответни и на останалия събран по делото доказателствен материал, поради което съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът ги кредитира напълно.

Съдът кредитира и останалите писмени доказателства, приети от съда по реда на чл. 283 НПК, доколкото същите са относими към предмета на доказване по делото.

В случая следва да се отбележи, че не е налице спор относно правнорелевантните факти, налице е такъв относно приложимото право.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и е насочена срещу административнонаказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство

районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че в настоящия случай АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приложените по делото Заповед № 3-0863/17.10.2022 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“, Заповед № ЧР-43/30.01.2023 г. на Изпълнителния директор на ИА”ГИТ“, Заповед № ЧР-750/18.05.2017 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“ и длъжностни характеристики. Следва да се отбележи също така, че съгласно чл. 21, ал. 4 от раздел VII, Глава трета от Устройствения правилник на ИА“ГИТ“ се предвижда изрично, че служителите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ имат компетентност на контролен орган и в териториалния обхват на Столична община.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от открИ.е на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Съдът служебно констатира също така, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените и онагледени в писмена форма в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението е описано подробно и точно, вкл. и обстоятелствата по неговото извършване, със съответната им правна квалификация. С факта на издаване на процесното наказателно постановление наказващият орган ясно и несъмнено

е обективирал своята воля относно реализирано в обективната действителност нарушение, за което следва да се ангажира имуществената отговорност на въззивника. Изрично е посочена санкционната разпоредба, въз основа на която се определят видът и размерът на наложената имуществена санкция. Т.е., изпълнени са правните предписания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. В този смисъл, правото на защита на жалбоподателя е гарантирано в пълен обем с оглед възможността да разбере фактическите параметри на предявеното му административно нарушение и да съобрази с техните рамки своята защитна теза.

Отделно от това, АУАН и НП са подписани от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени за запознаване със съдържанието им на представляващ дружеството – въззивник.

На следващо място, по делото е установено по безспорен начин, че на 25.04.2023 г. на строителен обект – Строеж на Вилни сгради в ПИ 04234.6928.3457, УПИ XVIII-XXXXXXXXXX кв. 2 по плана на м. „В.З. Калфин дол- Симеоново- 1 част“, СО р-н П., гр. София“, изпълняван от „XXXXX“ ЕООД, в качеството му на строител, съгласно Договор от 10.07.2022 г., сключен с „В.Б.“ ООД – възложител, е било заварено да полага труд лицето Г.Н.К., заемащ длъжността "кофражист". За същото лице дружеството-работодател „XXXXX“ ЕООД не е било сключило и не е представило на контролните органи задължителна застраховка за риска "трудова злополука". Такава застрахователна полица е била представена впоследствие при извършване на проверка по документи, като същата е била сключена на 25.04.2023 г. със срок на покритие от 00:00 часа на 26.04.2023 г., т. е. след извършване на проверката на строителния обект и след като същата е била изискана от контролните органи.

Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука" сочи, че на задължително застраховане подлежат работниците и служителите, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната. Нормата на чл. 52, ал. 1 от ЗЗБУТ предвижда, че работещите, които извършват работа, при която съществува опасност за живота и здравето им, се застраховат задължително за риска

"трудова злополука" за сметка на работодателя при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Основната дейност на дружеството-жалбоподател е строителство на сгради и съоръжения, като видно от Заповед РД-06-44/22.11.2022 г. за определяне на коефициент за трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2023 г. от МТСП, която е общодостъпна, е че през 2023 г. е определен среден коефициент за трудов травматизъм за страната от 0,64, а този, предвиден за икономическа дейност "строителство на сгради" е 1,48.

От доказателствата по делото се установява, че дължимата застраховка "трудова злополука" е била сключена след проверката на място в строителния обект на въззивника, като е била с начало на покритие от 00.00 ч. на 26.04.2023 г., поради което съдът намира, че е осъществен от обективна страна съставът на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството – жалбоподател в качеството му на работодател.

Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон, както и на санкционната разпоредба. Макар посочената разпоредба на чл. 52, ал 1 от ЗБУТ да не е в общите задължения на работодателите, то тя се явява специална, именно доколкото вменява задължение на определени групи работодатели да предприемат действия и задължително за сключат застраховка "трудова злополука" по отношение на работниците, поради което и всички възражения в противоположния аспект, визирани в жалбата, са изцяло неоснователни.

Отговорността на юридическите лица е безвиновна, поради което и субективната съставомерност в случая се презумира и не подлежи на изследване.

Съгласно разпоредбата на чл. 413, ал. 2 от КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15000 лева. При определяне на наказанието административнонаказващият орган е определил санкция в горепосочените граници въз основа на цитираната разпоредба.

Независимо от гореизложеното обаче, настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай са налице предпоставки за определяне на

случая като маловажен. Разпоредбата на чл. 415в КТ (нов - ДВ, бр. 108 от 2008 г., изм., бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) урежда привилегирован състав спрямо всички нарушения по КТ, включително и тези, описани в чл. 413, ал. 2 КТ. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН), а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по – нисък размер.

Както вече беше посочено, съгласно разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лева. В процесния случай от събрания по делото доказателствен материал се установява, че нарушението на ЗЗБУТ е отстранено веднага след установяването му чрез сключване на изискуемата от закона застраховка „трудова злополука“, като не се установява да са произтекли вредни последици за работника, поради което и по мнението на настоящия съдебен състав административнонаказващият орган е приложил неправилно материалния закон при определяне на имуществената санкция.

В този смисъл и при липса на данни за други наказания на жалбоподателя и/или други отегчаващи обстоятелства и тъй като обществената опасност на конкретното нарушение не се отличава от обичайната за вида, за извършеното нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството – въззивник следва да се определи санкция в законоустановения минимум по чл. 415в, ал. 1 от КТ, а именно в размер на 100,00 лева.

По така изложените съображения обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено, като на основание чл. 415в, ал. 1 от КТ се намали размерът на наложената имуществена санкция от 1500 лева на 100 лева.

Съгласно на чл. 63д от ЗАНН в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към АПК, който пък от своя страна за неуредените в чл. 143 АПК случаи препраща към ГПК. Предвид изменението на наказателното постановление е уважена частично претенцията на жалбоподателя, като в същото време е прието, че е налице и основание за ангажиране на неговата административнонаказателна отговорност, но неправилно е определен размерът на наложеното административно наказание. Изменението на НП, с което се намалява размерът на санкцията, съдържа имплицитна частична отмяна на акта. Поради това и при наличието на изменено НП, неговите адресати разполагат с процесуална възможност за обезщетение за претърпени вреди и разноските следва да се разпределят по съразмерност.

Въззивникът е претендирал разноси в размер на 450,00 лева за адвокатско възнаграждение, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 20.06.2023 г., видно от който възнаграждението е заплатено изцяло и в брой при подписване на договора. Сумата от 450,00 лева съответства на фактическата и правна сложност по делото, като следва да се отбележи, че въззивното производство се е развило в рамките на едно съдебно заседание, без да са ангажирани от страните нови доказателства и без да са били налице доказателствени искания, поради което и така определеният размер на възнаграждението съответства на положения труд, предмета на спора и времето, което е било необходимо за организиране защитата на правата на въззивника, като съразмерно с уважената част от жалбата на въззивника следва да се присъдят разноси в размер на 420,00 лева.

Въззиваемата страна е претендирала разноси за юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определи в размер от 100 лева, които съразмерно с потвърдената част от НП следва да му се присъдят в размер на 6,70 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 23-2300268/12.06.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „XXXXXX“ ЕООД, ЕИК XXXX, на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 52, ал. 1 от ЗЗБУТ, вр. чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука", като **НАМАЛЯВА** на основание чл. 415в, ал. 1 от КТ размера на наложената имуществена санкция от 1500 /хиляда и петстотин/ лева на 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ да заплати на „XXXXXX“ ЕООД, ЕИК XXXX, със седалище и адрес на управление в XXXX, представлявано от XXX, сумата от 420,00 (четиристотин и двадесет) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

ОСЪЖДА „XXXXXX“ ЕООД, ЕИК XXXX, със седалище и адрес на управление в XXXX, представлявано от XXX да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ към Главна Дирекция „Инспектиране на труда“ сумата в размер на 6,70 (шест лева и седемдесет стотинки), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____